

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 24^{ης} Ἰουλίου /6^{ης} Αὐγούστου 2016, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ.κ θεόφιλος ἤρξατο τῆς ἡδη ἀνακοινωθείσης ἐπισκέψεως Αὐτοῦ εἰς Ἅγιον Ὄρος.

Εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ὁ Μακαριώτατος συνωδεύτετο ὑπὸ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου, τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου Δαμιανοῦ, τοῦ Ἱεροδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Θεοδώρου Γιάγκου.

Εἰς λίαν πρωϊνὴν ὥραν τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας, ὁ Μακαριώτατος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ ἐν Θεσσαλονίκη ξενοδοχεῖον τῆς παραμονῆς Αὐτοῦ πρὸς Οὐρανούπολιν.

Ἀπὸ Οὐρανούπολιν ἀνεχώρησε μὲ πλοιάριον τὴν 9.30 π.μ. ὥραν καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ λιμάνι τῆς Δάφνης τὴν 10.30 π.μ. ὥραν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ξηροποτάμου π. Παύλου καὶ Σίμωνος Πέτρας π. Ἱερωνύμου.

Ἀπὸ τῆς Δάφνης ἀνεχώρησε ὁ Μακαριώτατος διὰ Καρυάς καὶ φθάσας εἰς αὐτάς, ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν τεσσάρων ἐκπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὑφ' ὅλων τῶν ἐκπροσώπων τῶν εἴκοσι Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ τούτου, ὁ Μακαριώτατος ἐνεδύθη μανδύαν καὶ προσεκύνησε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ λαβὼν τὸν σταυρόν εἰσώδευσεν, ἐν ᾧ οἱ ψάλλται τῆς Μονῆς Βατοπεδίου καὶ Σίμωνος Πέτρας ἔψαλλον τὸ «Ἄξιόν Ἔστιν».

Προσκυνήσας ὁ Μακαριώτατος τὴν Ἱεράν Εἰκόνα τοῦ Ἄξιον Ἔστιν τῆς Θεοτόκου καὶ εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα, προεξῆρξε τῆς Δοξολογίας, πρὸ τῆς ὁποίας ἐψάλησαν τὰ τροπάρια: «Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας», «Τοὺς τοῦ Ἄθω Πατέρας...», «Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων», «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ» καὶ οἱ στίχοι τῆς Δοξολογίας.

Εὐθύς ἀμέσως προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον ὁ Πρῶτος τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκπρόσωπος τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου π. Βαρνάβας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

1. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΠΙΣΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΥ

Εἰς ταύτην ἀντεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως Αὐτοῦ:

Σεβάσμιοι καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

καί πατέρες τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας,

ἐκπρόσωποι τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους,

Ἡ πανσθενουργός δύναμις τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν ἐνίσχυσεν ἡμᾶς εἰς τήν πραγματοποίησιν τῆς πρώτης ἐπισκέψεως ἡμῶν ταύτης ὡς Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καί ἡγουμένου τῆς Γεραῶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, τῇ εὐγενεῖ προσκλήσει τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἐγκριθείση ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὥστε νά ἀπολαμβάνωμεν κατά τήν εὐλογημένην στιγμὴν ταύτην τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς κοινωνίας μετὰ πάντων τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν, τῶν σεβασμίων ἐκπροσώπων τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῆς προσγινομένης ἡμῖν τιμῆς ὑπό τῆς Συνάξεως ταύτης ἐν τῷ ἱστορικῷ Πρωτάτῳ.

Ἡμεῖς, προερχόμενοι ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἁγίας Ἱερουσαλήμ, τῆς ἕδρας τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, μεταφέρομεν εἰς ὑμᾶς κατά τήν εὐλογημένην στιγμὴν ταύτην τήν λειτουργικὴν καί ποιμαντικὴν ἡμῶν ἐμπειρίαν εἰς τὰ πανάγια Προσκυνήματα, τὰ ὁποῖα ἠὺλογήθησαν ὑπό τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ᾧσιν τό φυσικόν ὀστράκινον κέλυφος τῆς κατά σάρκα ἐπί γῆς εὐεργετικῆς καί σωστικῆς παρουσίας τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ταῦτά εἰσι οἱ σιωπηροί μὲν, ἀψευδεῖς δέ μάρτυρες τοῦ γεγονότος ὅτι «ὁ Θεός ἐφανερῶθη ἐν σαρκί, ὡφθη ἀνθρώποις καί αὐτοῖς συνανεστράφη».

Τό ὑπερφυές καί ἀκατάληπτον τοῦτο γεγονός ἔλαβε χώραν ἐν χρόνῳ καί τόπῳ, ἐπί Καίσαρος Αὐγούστου καί εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τῶν προφητῶν. Εἰς Ναζαρέτ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου ὁ Ἀσώματος ἐσωματώθη. Εἰς τό θεοδέγμον Σπήλαιον κατά σάρκα ἐκ τῆς ἀειπαρθένου ἐτέχθη. Ἐν Τριαδικῇ θεοφανείᾳ εἰς Ἰορδάνην ἐβαπτίσθη. Ἐπί τοῦ θαβωρίου Ὁρους τό φῶς τοῦ προσώπου Αὐτοῦ τό ἄκτιστον καί ἄσχετον εἰς τούς προκρίτους μαθητάς ἐφάνέρωσε. Ἐπί τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ διὰ τήν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν καί τήν σωτηρίαν ἡμῶν ἐσταυρώθη. Ἐκ τοῦ κενοῦ μνημείου τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀνέστη. Εἰς οὐρανοῦς ἐκ τοῦ Ὁρους τῶν Ἐλαιῶν ἐνδόξως ἀνελήφθη καί τό Πνεῦμα Αὐτοῦ τό Ἅγιον εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἁγίας Σιών παρά τοῦ Πατρός ἀπέστειλε.

Τό ἔργον Αὐτοῦ τό εὐεργετικόν καί σωτηριῶδες ἢ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς τήν Γῆν ταύτην τήν Ἁγίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐσυνέχισε. Τῇ βοθηείᾳ καί προστασίᾳ μεγάλων αὐτοκρατόρων, ὡς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἁγίας Ἐλένης, θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, Ἰουστινιανοῦ καί ἄλλων, ὠκοδομήθη κατ' ἀρχάς τό πανορθόδοξον καί παγχριστιανικόν προσκύνημα, τό σέμνωμα τῆς πίστεως ἡμῶν, ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ Βασιλική τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ καί ἐν συνεχείᾳ αἱ Μοναί, Κοινόβια καί Λαῦραι, Ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοτζεβιτῶν καί πολυάριθμοι ἄλλοι.

Εἰς τὰ προσκυνήματα ταῦτα, εἰς τόν πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τήν Βασιλικὴν τῆς Βηθλεέμ καί εἰς τὰς Μονάς τῆς ἐρήμου, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἕως τῆς σήμερον δίδει ἀναμέσον ἕτεροδόξων καί ἀλλοδόξων τήν μαρτυρίαν αὐτῆς, τῆς ἐν τῇ μιᾷ ὑποστάσει τοῦ Χριστοῦ συνεργίας τῶν δύο φύσεων Αὐτοῦ, θείας καί ἀνθρωπίνης, συμφώνως πρὸς τό Χριστολογικόν δόγμα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκιδόνος, ἢ ὁποῖα καί τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων εἰς Πατριαρχεῖον ἀνύψωσεν.

Ἐκ τῆς γῆς ταύτης τῆς Ἁγίας μετὰ τοιαύτης παρακαταθήκης, ἀφίχθημεν σήμερον εἰς μίαν ἄλλην γῆν ἁγίαν, τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, τοῦ ἁγιασθέντος ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, «οὔτινος τὴν ἐν σαρκί ζωὴν κατεπλάγησαν ἀγγέλων τάγματα, πῶς μετὰ σώματος θνητοῦ πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς ἐχώρησε καὶ κατετραυμάτισε τῶν δαιμόνων τὰ τάγματα» καὶ ὑπὸ τῶν διαδεξαμένων αὐτῶν ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἀσκητῶν καὶ ὁσίων, δοχείων ἀρετῆς, ἐργατῶν τῆς προσευχῆς καὶ δὴ τῆς μονολογίστου νοερᾶς, θεωρῶν τοῦ ἀκτίστου φωτός, τῶν πολυαρίθμων «ἱερῶς ἡσυχάζοντων», ὧν προστάτης, ἐκλήθη καὶ ἀνεδείχθη ὁ Μέγας Πατήρ καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

Τοιαύτην καὶ τοσαύτην παρακαταθήκην καὶ παράδοσιν ἔχοντες, ὑπερδισχιλιετῆ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ὑπερχιλιετῆ δέ ἡ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Μοναστική Κοινότης, δεῦτε, ἐκ τῆς εὐλογημένης ταύτης συναντήσεως, ὅπως ἀνανεώσωμεν καὶ συσφίξωμεν καὶ πάλιν τοὺς ἀνεκαθεν ὑπάρξαντας πνευματικούς δεσμούς μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὥστε Ἀγιορεῖται Πατέρες νὰ πληροφορῶνται περὶ τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου αὐτοῦ, ἐρχόμενοι διὰ κανονικῆς εὐλογίας καὶ παραμένοντες εἰς αὐτὸ ἐπὶ τι διάστημα, Ἀγιοταφῖται δέ Πατέρες ἐπισκέπτωνται τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ διδάσκωνται ἐκ τοῦ Κοινοβιακοῦ καὶ ἀσκητικοῦ τρόπου ζωῆς τῶν Ἀγιορειτῶν καὶ οὕτω ἀξάνη ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν καὶ ἡ ἐμπειρία ἡμῶν ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ μοναχικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ διακονίᾳ καὶ, συμπληρούμενοι ὡς ἀλλήλων μέλη, ἀναδεικνυόμεθα συνεργοὶ θεοῦ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καὶ δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνητοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ. Γένοιτο.

Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ ἡ Ἱερά Κοινότης ἐπέδωκεν εἰς τὸν Μακαριώτατον ἀντίγραφον τῆς εἰκόνας τοῦ «Ἄξιόν Ἔστιν» καὶ ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωκεν εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἱεροσολυμιτίσεως.

Ἐν συνεχείᾳ ἄνω εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας τῆς Μονῆς προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυρονικήτα Ἱερομόναχος Ναθαναήλ ὡς ἔπεται:

2. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΜΟΝ ΙΒΗΡΩΝ

ὁ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Πρωτεπιστάτα, Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἁγιωνύμου Πολιτείας, Ἐξοχώτατε κ. Πολιτικὴ Διοικητᾶ, Ὀσιώτατοι μοναχοὶ καὶ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ προφητάναξ Δαβίδ, αὐτὴ ἡ ἀδιάπτωτος λύρα τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ πάγχρυσον στόμα τοῦ ὑσιπέτου ψαλμωδοῦ, ἐξαίρει κατ' ἐπανάληψιν τὰ ὄρη τῆς Παλαιστίνης, προσδίδων εἰς αὐτὰ εἴτε φυσικὸν εἴτε μεταφυσικὸν χαρακτήρα. Ἐνδεικτικῶς λέγει ὅτι «τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοὶ» (148.9) συμμετέχουν μετὰ πάντων τῶν κτισμάτων εἰς τὴν ἀέναον δοξολογίαν τοῦ θεοῦ. «Τὰ ὄρη ἀγαλλιᾶσονται» (97.8) μετὰ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἀναπέμποντα «τὸ καινὸν ἄσμα» (97.1). «Ὁ Κύριος ὑψοῦται καὶ προσκυνεῖται εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ» (98.9). Ἀπὸ προσώπου τῆς μεγαλοπρεπείας Κυρίου «τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκησαν» (96.5). «Τὸ ὄρος ὃ εὐδόκησεν ὁ θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ» (67.16) «καὶ ὃ ἠτοίμασεν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ» (64.6) εἶναι «πῖον καὶ τετυρωμένον» (67.15). Ὁ Κύριος «φωτίζει θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων», διὸ καὶ «οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον» καθίστανται ἰσχυροὶ «ὡς ὄρος Σιών» (124.1), οὗτοι

«εοίκασιν ὄρει τῷ ἁγίῳ» (Ἀναβαθμοί). Τὰ ἱερά ὄρη, συνελόντι εἰπεῖν, εἶναι τόποι ἀγιάσματος Κυρίου καὶ θεοφανειῶν.

Προσερχόμενοι ὡς προσκυνηταὶ ἐκ τοῦ ὄρους «ὃ ἠγάπησεν ὁ Κύριος τῆς Δόξης» (77.68), ἦτοι ἐκ τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, διαλογιζόμεθα ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν μετὰ τοῦ Ψαλμωδοῦ, «Τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ;» (14.1) καὶ «Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος Κυρίου;» (23.3), εἰ μὴ μόνον «ὁ ἄθῳος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» (23.4), διὸ καὶ αἴρομεν ἱκετευτικῶς καὶ χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, «εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθεια ἡμῶν» (120.1), μεταφέροντες πρὸς Ὑμᾶς, σεβάσμιοι Πατέρες, οἵτινες «ἐμεταναστεύσατε ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρουθία» (10.2), «τὴν δρόσον Ἀερμῶν τὴν καταβαίνουσαν ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών» (132.3), ἦτοι τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου καὶ ἐπιδαψιλεύομεν ἐφ' Ὑμᾶς τὰς ἐγκαρδίους Πατριαρχικὰς ἡμῶν εὐχὰς.

Ἡ «εὐδοκία Κυρίου» «ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ» (42.3), διὰ νὰ συνευφρανθῶμεν μεθ' Ὑμῶν, συμπανηγυρίζοντες τὴν μνήμην τῆς θεοπρομήτορος Ἄννης, ἥτις κατηξιώθη θαυμαστῶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, νὰ φέρῃ εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς τὴν Κυρίαν θεοτόκον, ἥτις ἠγάπησεν καὶ ἠρετίσατο τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον, τὸν καθαγιασθέντα διὰ τῶν θαυμαστῶν παλαισμάτων τῶν οἰκητόρων αὐτοῦ.

Πρώτη ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ συνέδεσεν ἀρρήκτως τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Ἁγιωνύμου Πολιτείας καὶ κατέστησεν αἰώνιον καὶ πνευματικὸν τὸν δεσμὸν αὐτόν. Τοῦτον τὸν δεσμόν, κατὰ τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας, ἐπιβεβαίωσαν καὶ ἐξέφρασαν ποικιλοτρόπως Ἱεροσολυμίται καὶ Ἀγιορεῖται μοναχοί, συστοιχοῦντες εἰς τὴν κοινὴν ἀσκητικὴν παράδοσιν αὐτῶν. Αἱ οἰκουμενικαὶ ἀσκητικαὶ μορφαὶ τῆς Ἁγίας Γῆς, αἵτινες ἐξήνθησαν διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτῶν τὴν πρὶν ἔρημον γῆν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ἄγονον ἄρουραν, ὡς οἱ ἅγιοι Εὐθύμιος, Θεοδόσιος, Σάβας καὶ ἡ τεραστία πληθὺς τῶν ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων μοναχῶν συνιστοῦν τὰ αἰώνια πρότυπα καὶ διὰ τοὺς Ἀγιορεῖτας Πατέρας. Αἱ συνεχεῖς μεταναστεύσεις μοναχῶν μεταξὺ τῶν δύο τούτων πνευματικῶν κέντρων παγκοσμίου ἀκτινοβολίας, αἱ ἱεραὶ ἀποδημίαι καὶ ὑπεράνω ὄλων ἡ ἀνυπέβλητος συμβολὴ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἡγιασμένων καὶ πνευματικῶν τούτων τόπων εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ὀρθόδοξου λατρείας καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, διαλάμπουσαι διὰ τῶν αἰώνων εἰς ὄλον τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον, ἐσμίκρναν τὰς ἀποστάσεις καὶ συνήνωσαν πνεύματα καὶ καρδίας τῶν Ἀγιορευτῶν καὶ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν. Ἡ οἰκειότης ἐκαλλιεργεῖτο ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ταῖς ὑπερεχούσαις πάντα νοῦν. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ, οἱ Ἀγιοσαβαῖται Πατέρες συνέβαλον καθοριστικῶς εἰς τὴν σύνταξιν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων, ὡς τῆς Ὀκτωήχου, τοῦ Τριωδίου, τῶν Μηναιῶν καὶ ἄλλων, ἐνῶ κατέγραψαν μετὰ πιστότητος τὴν τάξιν τῆς λατρείας εἰς τὸν λεγόμενον «Ἀγιοπολίτην», ἦτοι τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν Τυπικόν. Ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, οἱ ἐδῶ Πατέρες ἐνεπλούτισαν περαιτέρω τὴν λατρείαν, προσθέτοντες πολλὰς νέας ἀκολουθίας, ἐνῶ ἠρμήνευσαν αὐτὴν διὰ πολυτίμων θεολογικῶν συγγραφῶν, ὡς ἐκεῖναι τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου, ἀπὸ δὲ τοῦ 11ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν, οἱ Ἀγιορεῖται ἐπανεσυνέδεσαν τὴν στουδιτικὴν λειτουργικὴν τάξιν μετὰ τῆς ἱεροσολυμιτικῆς, συνθέτοντες οὕτω πῶς τὴν Νεοσαβαῖτικὴν, ἥτις περιλάμπει ἔκτοτε εἰς τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον.

Ταῦτα ὑπομιμνήσκοντες, καυχόμενοι ἐν Κυρίῳ διὰ τὴν συμβολὴν καὶ σύμπραξιν τῶν πρὸ ἡμῶν Πατέρων, ἀναλογιζόμεθα ἐν ταύτῳ καὶ διὰ τὴν εὐθύνην ἡμῶν διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν

ἐπικυριαρχεῖ παγκοσμίως ἡ ἐκκοσμίκευσις καὶ ἡ πνευματικὴ ἀδιαφορία, προσβάλλουσαι τὰς πατρίους ἡμῶν παραδόσεις καὶ ἀποπροσανατολίζουσαι τὸν λαὸν τοῦ θεοῦ. Αἱ προκλήσεις εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ὁ κλύδων μέγας, διασαλεύων τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν λαῶν, ἀλλὰ πρωτίστως καταλύων τὰς θεοδιδάκτους παραδόσεις τῆς πίστεως ἡμῶν. Πολλάκις εὕρισκόμεθα ἐνώπιον λαοῦ στερουμένου ἐλπίδος, διακειμένου ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἢ καὶ ὑπ' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς «τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου», διὸ καὶ θλίβεται ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Οὕτως εἶναι πλέον ἐπιβεβλημένον ἐν νέον «κτητορικὸν ἔργον», ὅπως ἀποκαλεῖτε αὐτὸ Ὑμεῖς οἱ Ἁγιορεῖται, οὐχὶ διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀψύχων οἴκων ἀλλὰ ἐμψύχων εἰκόνων τοῦ θεοῦ. Ὀφείλομεν ὅλοι νὰ ἐργασθῶμεν ἐκτενῶς «εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου», ἐν ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν συντόνοις θεοφιλοῦς ἔργοις, ἔχοντες τὸ ποιμαντικὸν φρόνημα, καθὼς ἐπιτάσσει ἡ Ἐκκλησία. Ὀφείλομεν, πάση δυνάμει, νὰ ἐπιστηρίξωμεν τὸν δοκιμαζόμενον λαὸν τοῦ θεοῦ, τὸν εὕρισκόμενον «ἐν θλίψεσιν καὶ περιστάσεσι πολλαῖς», προσέτι δὲ νὰ μαρτυρήσωμεν ὄση δύναμις εἰς τὴν οἰκουμένην τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ θεολογίας.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπως καὶ οἱ Ἅγιοι Τόποι, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ προσελκύουν συνεχῶς χιλιάδας προσκυνητῶν, Ὀρθοδόξους καὶ μὴ, βαθύτατα ἀφοσιωμένους εἰς τὸν θεὸν ἢ μὲ χλιαρὴν πίστιν, νέους καὶ γέροντες, ὅλοι αὐτοὶ ἐναποθέτουν, κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικότητος ἐκάστου, τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν θεόν, ἀναμένοντες ἀφ' ἡμῶν τὸν λόγον τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῆς παρηγορίας.

Ἡμεῖς φυλάττομεν ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν χρόνου δύο χιλιετιῶν, τὰ Πανάγια Προσκυνήματα. Ὑμεῖς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, κατὰ τὴν ὑπερχιλιετῆ ἱστορίαν αὐτοῦ, περιφρουρεῖτε τὰ μοναχικὰ πολίσματα. Οἱ Πατέρες ἀμφοτέρων τῶν Ἱερῶν Τόπων ἔζησαν περιόδους ἀκμῆς καὶ παρακμῆς, ὅμως πάντοτε μεθ' ὑψηλοῦ αἰσθήματος εὐθύνης. Τοῦτο ὀφείλομεν νὰ συνεχίσωμεν νὰ πράττωμεν, συστοιχοῦντες πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα καὶ ἀποφεύγοντες τὴν αὐτοάνοσον ἐσωστρέφειαν, ἥτις συνήθως προκαλεῖ ἀνωφελεῖς ἔριδας καὶ μάχας. Ἡ εὐθύνη ἡμῶν εἶναι νὰ μεταδίδωμεν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ταῦτα λέγομεν, ἀπευθυνόμενοι πρὸς Ὑμᾶς, τοὺς προσφιλεῖς καὶ σεβασμίους οἰκήτορες τοῦ Ἄθωνος, μετὰ πατρικῆς ἀγάπης καὶ εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος τῆς Δόξης χαρίζηται Ὑμῖν τὰς οὐρανίους δωρεάς, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Μητρὸς Αὐτοῦ καὶ τῆς θεοπρομήτορος Ἄννης.

Ἅγιον Ὅρος, 25 Ἰουλίου ,βις'

Ἀπὸ τὰς Καρυάς ὁ Μακαριώτατος ἦλθε καὶ πάλιν εἰς Δάφνην περί τὴν 14.00 μ.μ. ὥραν, ὅθεν καὶ ἐπιβάς πλοιαρίου ἀνεχώρησεν διὰ τὸν τελικὸν προορισμὸν τῆς ἐπισκέψεως Αὐτοῦ, ἥτοι τὴν Ἱεράν Σκῆτην τῆς Ἁγίας Ἄννης. Φθάσας ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐγένετο δεκτὸς ἐνθέρμως ὑπὸ τοῦ προσκαλέσαντος Αὐτὸν Δικαίου τῆς Σκῆτης τῆς Ἁγίας Ἄννης Ἱερομονάχου Ἰωάννου καὶ ἡγουμένου τοῦ κελλίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν συνοδῶν αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ λιμένος ὁ Μακαριώτατος ἀνῆλθεν εἰς τὸ Κυριακὸν τῆς Σκῆτης δι' ἀνάπαυσιν.

Μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἐσπέραν ὁ Μακαριώτατος κατῆλθεν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Σκῆτης τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἐνταῦθα ἐκαλωσώρισεν τὸν Μακαριώτατον ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἱερομόναχος Πρόδρομος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

3. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

καί ὁ Μακαριώτατος ἀντεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί, (ἀναρτηθῆσεται προσεχῶς).

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Μακαριώτατος ἐνδυθεὶς μανδύαν ἤρξατο προεξάρχειν τῆς ὀλονυκτίου ἀγρυπνίας τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης διά θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου, Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς Κωνσταντινούπολιν καί πλειάδος Ἱερομονάχων Ἀγιορειτῶν καί τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀγιοταφίτου Ἐξάρχου ὀσιολογιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Δαμιανοῦ, ψαλλόντων τῶν χορωδιῶν τῶν μοναχῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν Βατοπεδίου καί Σίμωνος Πέτρας καί μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν Ἀγιορειτῶν καί μή καί ἐκ προσκυνητῶν ἐλθόντων ἐκ τοῦ κόσμου πεντακοσίων περίπου.

Ἡ θεία Λειτουργία ἦτο ὄντως μία κοινωνία οὐρανοῦ καί γῆς, κάθοδος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τήν γῆν καί ἀνοδος τῆς γῆς εἰς τόν οὐρανόν, ἀνοδος τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τήν χώραν τῆς βασιλείας, τῆς ἐλθούσης εἰς τήν γῆν διά τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, Σταυρωθέντος καί Ἀναστάσαντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρόντος εἰς τήν ἀναίμακτον θυσίαν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε τά μέγιστα ἡ ψαλτική τῶν χορωδιῶν Βατοπεδίου καί Σίμωνος Πέτρας ψαλλουσῶν ἐκ καρδίας εἰς ὕφος καί ἦθος ἀκραιφνές μουσικόν Βυζαντινόν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων ἰχθύων τῆς Ἀγιορειτικῆς θαλάσσης.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ταύτης ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον, ὁ δέ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί, ὡς ἔπεται:

Ὅσιώτατε Ἱερομόναχε π. Ἰωάννη,

Δικαῖε τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης,

Ἀγαπητοί Γέροντες μετά τῶν Συνοδειῶν ὑμῶν,

Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐπί τῇ ἐορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης χαίρει σήμερον καί ἀγάλλεται ὅλη ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πολλῶ δέ μᾶλλον χαίρει καί ἀγάλλεται ἡ Ἱερά Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἡ φέρουσα τό ὄνομα αὐτῆς καί ἡμεῖς οἱ ἀξιωθέντες νά συνεορτάζωμεν ἐν αὐτῇ, τῇ εὐγενεῖ προσκλήσει τοῦ Δικαίου αὐτῆς, εὐλογηθεῖση ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Ἐπί τῇ ἀγομένη ἐορτῇ ταύτῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἡ Ἐκκλησία φέρει εἰς τήν μνήμην αὐτῆς τό ἅγιον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Ἄννης, τήν ὁσίαν βιοτήν αὐτῆς καί τό ἔργον, τό ὁποῖον ἐπετέλεσεν δι' αὐτῆς ὁ θεός διά τήν ἀνθρωπότητα ὅλην.

Φέρει δηλονότι ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν μνήμην αὐτῆς ὅτι, στεῖρα οὔσα ἡ Ἁγία Ἄννα, οὐκ ἀπελπίσθη οὔτε καί ἔπαυσε νά πρεσβεύῃ εἰς τόν θεόν μετά τοῦ συζύγου αὐτῆς

Θεοπάτορος Ἰωακείμ, εἶτε ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, σωζομένῳ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς καί τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Γεθσημανῆς, εἶτε ἐν τῷ παραδείσῳ, τῷ κήπῳ δηλαδή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοτζεβᾶ, ἐν ἧ καί παρεκκλήσιον, ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἄχρι τῆς σήμερον ὑπάρχει.

Εἰς τὴν βαθεῖαν πίστιν τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεγάλη δωρεά. Ἐδόθη αὐτῇ καρπὸς κοιλίας, οὐχὶ κοινὸς βροτὸς, ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ἀειπάρθενος Μαρία, ἡ ἐπονομασθεῖσα Θεοτόκος, διότι ἐξ αὐτῆς ἀργότερον ἐγεννήθη κατὰ σάρκα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ὑμνογράφος εἰς τὸ Συναξαριακὸν ἐπίγραμμα αὐτοῦ χαρακτηρίζει αὐτὴν πρώτην μητέρα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἄχρις οὗ ἡ κόρη αὐτῆς Μαρία γεννᾷ τὸν Χριστόν. Τότε ἡ κόρη αὐτῆς φέρει τὰ πρωτεῖα τῆς μητρότητος, ἐνῶ ἐκείνη φέρει τὰ δευτερεῖα.

Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἁγίας Ἄννης δι' ἡμᾶς, αἰνοῦμεν Αὐτόν καί δοξολογοῦμεν. Εὐχαριστοῦμεν δέ ὑμᾶς Ὅσιώτατε π. Ἰωάννη, τὴν τιμίαν Συνοδειάν ὑμῶν καί πάντας τοὺς Ἡγουμένους τῶν κελλίων τῆς Σκῆτης τῆς Ἁγίας Ἄννης διὰ τὴν πνευματικὴν πανδαισίαν καί εὐφροσύνην τῆς ἀγρυπνίας καί τὴν ὑλικὴν ταύτην τράπεζαν καί προσευχόμεθα ἀπὸ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, ὅπως ἐνισχύῃ τοὺς μοναχοὺς τῆς Ἁγίας Ἄννης καί ὅλης τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας εἰς τὸν ἀσκητικὸν ὑμῶν ἀγῶνα, παρακαλοῦμεν δέ ὑμᾶς διὰ τὰς προσευχὰς ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα μαρτυρῶμεν τὴν Ὁρθόδοξον μαρτυρίαν εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους καί ἀποτελειώσωμεν τὸ ἀρξάμενον ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους τῶν Ὁρθοδόξων Ῥωμαίων.

Μετά τὴν τράπεζαν ἤρχισεν ἡ Κάθοδος, μετὰ ταύτην δέ ἡ ἐπιβίβασις εἰς πλοιάριον καί ἡ διὰ πλοιαρίου εἰς Οὐρανούπολιν, ἐξ ἧς ὀδικῶς ἦλθεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς διαμονῆς Αὐτοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, ὅστις ἐνίσχυσεν Αὐτόν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ, ὅπου ἐζήτησε τὰς προσευχὰς τῆς Ἁγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης διὰ ἐνίσχυσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου εἰς Ἱεροσόλυμα καί τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Ἁγίου Τάφου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

